

на първѣтъ оглашаемы христіаны, на които вѣрата, ги откъсваше отъ най любезныѣ сѣюзы на живота. Тѣмъ не са позволяваше сѣобщеніе съ хора, на които най малкото дѣйствиѣ и най малката дума обличавахъ идолопоклонничество; тѣ осѣдахъ ужасъ ако чувахъ любовна приказка, любовта споредъ тѣхното мнѣніе бѣше искушеніе. Но онуй което бѣше причина на бѣдствіята имъ усили душевната имъ твърдостъ и ако и оставахъ самы като ся огдѣлихъ отъ свѣта, но намѣрвахъ утѣшеніе въ нераскъснитото си сѣдиненіе во Христа. Непреклоненъ, желѣзень бѣше характерътъ на чековѣцѣтъ които распространихъ словото на Вышннго и непоколебимъ тоже и желѣзень бѣше сѣюзътъ който ги свързваше.

Главкъ намѣри Іона потънѣла въ сълзы. Като са ползваше вече отъ пріятныѣ привилегіи на утѣшитель, той я убѣди да му раскаже за свиданіето ѣ съ Апкида; но въ неясното повтореніе на приказски, за които Главкъ първый пѣтъ чуваше, неможаше ни той ни Іона да разумѣйтъ, какво е мыслилъ Апкидъ да направи и какво именно е искалъ да ястѣлува на сестра си.

— Чувалъ ли си ты нѣщо заради тѣзи нова ересь на Назарянытъ за които загатваше братъ ми.

— Чувалъ съмъ, наистинна но нищо положително не знамъ за основата на вѣрата имъ освѣнь че дисциплината имъ е много меланхолическа и строга. Живѣйтъ отдѣлены отъ другыѣ чловѣцы, и даже простыѣ вѣщцы намы ги съблазняватъ; имать отвращеніе отъ най обычныѣ наслажденія на живота и предсказватъ едно страшно бѣдѣще разрушеніе. Съ една речъ види са че са черпали своята сурова и серіозна религія отъ Трифонійската пещера. Но въ тѣхното число постѣпихъ, рече Главкъ подиръ малка почивка, чловѣцы геніалны и силны, и са намѣрихъ прозелиты доро и отъ членоветъ на Аѣнскыѣ Ареопагиты. Помнѣмъ много добръ че чухъ отъ баща си да поменува за единъ непонятенъ чловѣкъ отъ тѣзи ересь, че намѣрвалъ са преди годины въ Аѣины и ся наричалъ Павелъ. Баща ми са случилъ да е единъ отъ безчисленныѣ слушатели които сѣ были покачили на една отъ безсмъртныѣ ни горы за да чужтъ ученіето на пришедшія отъ Истокъ онзи мѣдрецъ, и казваше че снчкото туй безбройно множество чловѣцы, нито дума продумваше, и предъ този апостолъ са ушѣлчаваше и шумѣтъ и подграваніята, чрезъ които простонародіето посѣтъщаше своитѣ съгражданы ораторы. И когато таинственныйтъ странникъ са поевиваше на нѣмъ высокото мѣсто, погледѣтъ и чертыѣ на лицето му, преди оше да си отвори устата, вдѣхвахъ почитаніе на множеството. Онзи че-